

gjorde det, maa jeg dertil sige, at vi alle haabe, at vi efterhaanden skulle kunne faa alle Arbejdere ind under Forsikringen, maaske ikke alene dem, der arbejde i fremmed Tjeneste, men alle de Folk, der ere udsatte for en Risiko, som de have vanskelig ved at sikre sig mod, naar de ikke blive støttede; vi haabe i hvert Fald, at vi efterhaanden skulle komme til at give en Ulykkesforsikringslov baade for Søfolk, Landarbejdere og alle andre, og naar det sker, vil det være ganske naturligt, at vi ogsaa drage dem med ind under Stempelfriheden. Men naar den højtærede Minister altsaa siger, at der drages et uberettiget Skel, vil jeg dertil svare, at det har Ministeren og Rigsdagen selv været med til at drage; da de i Fjor gave en Lov, hvorved ikke alle Arbejdere bleve forsikrede, men kun en forholdsvis ringe Del. — Hvis mit Forslag om Stempelfrihed for Genforsikring ikke skulde finde nogen Støtte, gør jeg vel rettest i at tage det tilbage, men jeg vil dog over for den højtærede Ministers sidste Bemærkninger svare, at naar han hævder, at vi i dette Tilfælde skulle have Stempelfrihed for Genforsikring, hvorfor skulle vi saa ikke have det over for alle andre Tilfælde. Brandforsikrings-, Livsforsikringskontrakter o. s. v., siger jeg simpelthen dertil: Grunden er den, at vi beskæftige os kun med Kontrakter om Forsikring mod Ulykkestilfælde, og ligesom den højtærede Minister her har trukket dette frem og sagt, at disse Forsikringskontrakter skulle være stempelfri, medens andre Forsikringskontrakter skulle vedblive at betale Afgiften, mener jeg, man med samme Føje kan sige, at Genforsikringskontrakter, der vedrøre Arbejderes Ulykkesforsikring, ogsaa skulle være stempelfri; lad saa Genforsikring ved Brandforsikring o. lign. vedblive at betale Afgift. For saa vidt den højtærede Minister dernæst sagde, at det ikke er Arbejdsgiverne, man derved hjalp til at opfylde deres Forpligtelser, men det var vedkommende Selskaber, man lettede for en Byrde, og at der ikke var Grund til at hjælpe dem og navnlig fremhævede, at ved gensidige Selskaber vilde en Reassurance have en anden Karakter, tillader jeg mig at sige, at det fornaar jeg ikke at se. Et gensidigt Selskab har efter mit Skøn lige saa megen Grund til at reassurere som et Selskab med begrænset Ansvar, og det gøre vist ogsaa de allerfleste Selskaber, og naar Reassurance er fornuftig og sætter Selskabet i Stand til at forsikre paa billigere Vilkaar, vil jo enhver Lettelse, man fra Lovgivningsmag-

tens Side kan give dette Selskab, i Virkeligheden komme Arbejdsgiverne til gode, og det gælder, hvad enten det er et gensidigt eller et almindeligt Aktieselskab. Det gør mig derfor noget ondt, at jeg ikke kan vinde Anklang for denne Tanke, fordi den i Virkeligheden stiler mod det samme Forslag, som Ministeren eftertragter. Naar nu den højtærede Minister siger, at han er kommen herop med den Bevidsthed, at han ikke vil vige fra sit Standpunkt, vidner det ganske vist om Karakterstyrke, men jeg vil dog bede den højtærede Minister om at tage dette Spørgsmaal under nærmere Overvejelse inden 3dje Behandling. For nu ikke at sætte ærede Medlemmer i Forlegenhed med, hvorledes de skulle stille sig til mit Underændringsforslag under Nr. 1, tager jeg det tilbage, medens jeg fastholder mit Ændringsforslag under Nr. 2.

Formanden: Underændringsforslaget under Nr. 1 er altsaa taget tilbage. Jeg skal efter Forretningsordenen spørge, om nogen optager det. (Ophold.) Det er altsaa bortfaldet.

Finansministeren (Hørring): Det ærede Medlem sagde, at man ved at forblive ved den Affattelse, jeg har givet mit Ændringsforslag under Nr. 1 til § 1, udsætter sig for den Bebrejdelse at ville gøre det billigere for Arbejdsgiverne, men ikke for Arbejderne. Det turde dog vistnok være en Misforstaaelse. § 1 angaar ikke Arbejdernes Forsikring af deres egen Person mod Ulykkestilfælde, men kun Arbejdsgivernes Forsikring af deres Arbejderes Person. Det er altsaa noget ganske andet, kun en Handling af Arbejdsgiverne i Arbejdernes Interesse, ikke i deres egen Interesse. Hvad ellers det ærede Medlem udtalte, kan kun bestyrke mig i at fastholde min Stilling, saa meget mere bestemt. Jeg beder derfor det høje Ting om at betragte mit Standpunkt her som fremkaldt af Udtalelser i Folketinget om at gaa saa vidt, som Ændringsforslaget anbefaler, men heller ikke videre.

Oct. Hansen: Naar man vedtog Loven af 1898 om Arbejdsgivernes Forsikring af

Rettelse:

Sp. 786 L. 24 f. o. staar „23,000“ læs: „3,000“.